

Sygn. akt: III U 1307/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2013 r. w O.

sprawy z odwołania Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 31.07.2013r. znak (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 1307/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31.07.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił Z. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 18.07.2013r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ostatni okres zatrudnienia Z. S. zakończył się dnia 28.08.2001r. Po tym do dnia 29.08.2002r. pobierał on zasiłek dla bezrobotnych. Po tej dacie odwołujący nie ma żadnego okresu ubezpieczenia.

Dnia 23.10.2002r. Z. S. złożył pierwszy wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. ZUS decyzją z dnia 19.11.2002r. odmówił mu przyznania renty. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 26.11.2003r. oddalił odwołanie Z. S..

Dnia 08.05.2013r. Z. S. złożył kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 07.06.2013r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez Z. S. jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 18.07.2013r. także orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania Z. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania Z. S. zależna była od wykazania przez niego spełnienia wszystkich przesłanek z art.57 ust.1 w/w ustawy.

Na okoliczność oceny stanu zdrowia odwołującego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i gastroenterologii. Biegli po analizie dokumentacji medycznej i badaniu odwołującego się rozpoznali u niego: chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa szyjnego i odcinka lędźwiowo-krzyżowego bez objawów korzeniowych, bez objawów ubytkowych, z miernym upośledzeniem funkcji narządu ruchu, stan po usunięciu łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego w 2004r., przebyty zespół pozakrzepowy podudzia prawego, chondropatię obu kolan z miernym upośledzeniem funkcji narządu ruchu, przewlekłe zapalenie pęcherzyka żółciowego i chorobę wrzodową dwunastnicy w wywiadzie. Biegli ocenili, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania nie dają podstaw do uznania odwołującego za niezdolnego do pracy (k.15).

Odwołujący nie wniósł zastrzeżeń do tak brzmiącej opinii, nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub z opinii innych biegłych. Na rozprawie z dnia 12.12.2013r. nie zgodził się jedynie z wnioskami płynącymi z opinii, stwierdzając, że jest przekonany, iż nie może pracować.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych sądowych lekarzy. Wnioski biegłych sądowych zostały sformułowane po dokładnej analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz po wywiadzie z odwołującym. Biegli jednoznacznie wskazali, że występujące u Z. S. schorzenia, nie spowodowały u niego ani częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy. Na okoliczność jego stanu zdrowia wypowiedzieli się biegli lekarze z zakresu trzech specjalności. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich chorób, z którymi odwołujący wiązał swą niezdolność do pracy. Zdaniem Sądu opinia ta jest miarodajna do oceny stanu zdrowia Z. S..

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że subiektywne przekonanie odwołującego o jego niezdolności do pracy, nie znalazło potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie.

Nadto, orzekając w tej sprawie, Sąd miał także na uwadze, że ostatnie ubezpieczenie odwołującego zakończyło się dnia 29.08.2002r. Zatem, aby uzyskać prawo do renty, odwołujący musiałby wykazać w tym postępowaniu nie tylko swą przynajmniej częściową niezdolność do pracy, ale także musiałby wykazać, że powstała ona w ciągu ubezpieczenia lub w ciągu 18 miesięcy od ostatniego ubezpieczenia. W tym przypadku oznacza to, że musiałby wykazać, że od około 10 lat jest niezdolny do pracy. Nadto skoro odwołujący od dnia 29.08.2002r. nie posiada żadnego okresu ubezpieczenia, to problematyczne byłoby wykazanie, że w ciągu ostatniego dziesięciolecia przez złożeniem wniosku o rentę lub powstaniem niezdolności do pracy – zgromadził przynajmniej 5 lat składkowych i nieskładkowych.

Z tych względów Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.